Η Νίνα

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 24.10.2014

Στρουμπουλή, με κόκκινα χωριάτικα μάγουλα και φάτσα αγαθή, δούλευε στις ελιές και στα ξενοδοχεία, πότε καμαριέρα, πότε λαντζέρα, και είχε γεννηθεί σ’ ένα χωριό του νότου. Ούτε όμορφη, ούτε καπάτσα, κάποια στιγμή της προξένεψαν έναν

χαράκτη από τη χώρα χωρίς να της πουν πολλά. Ήταν κι αυτός ένα ήμερο, αγαθό ανθρωπάκι που όμως φαινόταν από το παρουσιαστικό του πως έσερνε κάποια βαριά κληρονομική ασθένεια. Γέννησε ένα παιδί και δεν πέρασε πολύς καιρός και φάνηκε η δυσβάστακτη κληρονομιά του. Και από τότε που αυτό άρχισε να περπατάει τους θυμάμαι στο δρόμο πάντα μαζί, τη Νίνα κι αυτό, να περνάνε τα καλοκαίρια κι οι χειμώνες, να εναλλάσσονται οι ηλικίες, ζευγάρι παντού μαζί, αυτό ανήμπορο δίπλα της, με πρόσωπο που δεν άλλαζε με τα χρόνια κι αυτή ο μόνος του φάρος (ο πατέρας του πέθανε νωρίς), χωρίς φίλους, χωρίς συγγενείς, χωρίς παρέες, χωρίς τη σιγουριά του πλούσιου σπιτιού ή των άλλων αδελφών που θα φροντίσουν το αδέρφι τους όταν θα φύγει η μάνα, χωρίς… Και πάντα μου έκανε εντύπωση το ήρεμο κι αγαθό μούτρο της Νίνας, που ποτέ δεν έδειχνε ούτε κόπο, ούτε παραίτηση, ούτε βαρυγκόμια παρά μια γλυκιά απαντοχή, κι αυτό πάντα καθαρό και καλοβαλμένο μέσα στα συνηθισμένα του ρούχα, να περπατάει δίπλα στη μάνα του, σχεδόν χαρούμενο, κι εσύ να σκέφτεσαι ότι ίσως αυτό είναι ότι μετράει, να είσαι ο φάρος ενός άλλου ανθρώπου και αυτό να αρκεί και να ελαφραίνει το φορτίο και η ζωή να μην χρειάζεται, ακόμη και μέσα στη φριχτή αδικία της, πιο περίπλοκα ερωτήματα και πιο φιλοσοφικές απαντήσεις. Μια μέρα είδα τη Νίνα στο δρόμο ντυμένη στα κατάμαυρα, το παιδί πέθανε έτσι ξαφνικά και για κάμποσο καιρό έβλεπα τη στρογγυλή φιγούρα της στα μαύρα να διασχίζει μόνη της τους δρόμους της πόλης, με την ίδια ήρεμη απαντοχή στο μούτρο της. Μετάνιωσα που δεν την χαιρετούσα όταν ήταν με το παιδί και ντράπηκα και δεν την χαιρετούσα ούτε τώρα.